

T-339/04. sz. ügy

France Télécom SA kontra az Európai Közösségek Bizottsága

„Verseny – Helyszíni vizsgálatot elrendelő határozat – A nemzeti bíróságokkal való jóhiszemű együttműködés – A nemzeti versenyhatóságokkal való jóhiszemű együttműködés – Az 1/2003/EK rendelet 20. cikkének (4) bekezdése – A versenyhatóságok hálózatán belüli együttműködésről szóló bizottsági közlemény – Indokolás – Arányosság”

Az Elsőfokú Bíróság ítélete (negyedik tanács), 2007. március 8. II - 526

Az ítélet összefoglalása

- 1. Verseny – Közigazgatási eljárás – A Bizottság vizsgálati jogköre – A nemzeti hatóságokkal való jóhiszemű együttműködés kötelezettsége – Helyszíni vizsgálatot elrendelő határozat – Bírósági felülvizsgálat – Terjedelem
(EK 10. cikk, EK 81. cikk és EK 82. cikk; 1/2003 tanácsi rendelet, 20. cikk, (4), (7) és (8) bekezdés)*

2. *Verseny – Közigazgatási eljárás – A Bizottság vizsgálati jogköre – Helyszíni vizsgálatot elrendelő határozat – Indokolási kötelezettség – Terjedelem*
(1/2003 tanácsi rendelet, 20. cikk, (4) bekezdés)
3. *Verseny – A hatáskörök megoszlása a Bizottság és a nemzeti versenyhatóságok között – A versenyhatóságok hálózatán belüli együttműködésről szóló bizottsági közlemény – A Bizottság arra irányuló joga, hogy valamely nemzeti versenyhatóság előtt folyamatban lévő ügyben helyszíni vizsgálat lefolytatásáról határozzon*
(EK 5. cikk; az EK-Szerződéshez csatolt jegyzőkönyv a szubszidiaritás és az arányosság elveinek alkalmazásáról; 1/2003 tanácsi rendelet, 11. cikk, (6) bekezdés; 2004/C 101/03. sz. bizottsági közlemény)
4. *Verseny – Közigazgatási eljárás – A Bizottság vizsgálati jogköre – Helyszíni vizsgálatot elrendelő határozat meghozatala – A Bizottság mérlegelési jogköre – Korlátok*
(1/2003 tanácsi rendelet, 20. cikk)

1. Azon vizsgálatok tekintetében, amelyek a Bizottság folytathat a közösségi versenyjogi szabályok vállalkozások általi betartásának biztosítása érdekében, az 1/2003 rendelet 20. cikke nyilvánvaló különbséget tesz egyrészt a Bizottság által az e cikk (4) bekezdése alapján elfogadott határozatok, és másrészt az annak (7) bekezdése alapján a nemzeti bírósághoz benyújtott segítségnyújtás iránti kérelem között.

megkeresett nemzeti bíróság kapott felhatalmazást annak meghatározására – adott esetben a Bíróság segítségével előzetes döntéshozatal iránti kérelem keretében, és az esetleges nemzeti jogorvoslatok fenntartásával –, hogy a Bizottság által az e kérelem keretében benyújtott információk lehetővé teszik-e számára a rendelet 20. cikkének (8) bekezdéséből következő ellenőrzés gyakorlását, és így képes-e érdemben nyilatkozni az elé terjesztett kérelemről.

Mialatt kizárólag a közösségi bíróságok illetékesek a Bizottság által a rendelet 20. cikkének (4) bekezdése alapján elfogadott határozat jogszerűségének vizsgálatára, ezzel szemben kizárólag a rendelet 20. cikkének (7) bekezdése szerint a kényszerítő intézkedések alkalmazásának engedélyezése iránti kérelemmel

A rendelet 20. cikkének (7) bekezdése keretében megkeresett nemzeti bíróságnak ugyanezen cikk (8) bekezdése és az ítélkezési gyakorlat értelmében lehető-

sége van pontosításokat kérni a Bizottságtól, mégpedig azokról az indokokról, amelyek az EK 81. és az EK 82. cikk megsértésének feltételezésére indították, a feltételezett jogsértés súlyáról és az érintett vállalkozás szerepének jellegéről. Az Elsőfokú Bíróság általi ellenőrzés, amely elvben vezethet a Bizottság által e bíróságnak benyújtott információk elégtelenségének megállapítására, az ezen információk elégséges jellegének e bíróság által elvégzett értékelésének az Elsőfokú Bíróság általi újraértékelésével járna. Ez az ellenőrzés tehát nem megengedhető, mivel a nemzeti bíróság által elvégzett értékelés csak a határozatával szemben nyitva álló belső jogorvoslatokból eredő ellenőrzés alá tartozik.

hogy az ügy teljes ismeretében határozzon.

(vö. 47., 50–53. pont)

Az érintett vállalkozás által a Bizottság helyszíni vizsgálatot elrendelő határozata ellen indított kereset alátámasztására előadott érveket hatástalanként el kell utasítani, amennyiben azok azon alapulnak, hogy e határozat – a Bizottságot az EK 10. cikk értelmében terhelő, a nemzeti hatóságokkal való jóhiszemű együttműködési kötelezettség megsértésével – nem tartalmaz elegendő információt, amely lehetővé tenné a kényszerítő intézkedések alkalmazásának engedélyezése iránti kérelemmel megkeresett nemzeti bíróság számára,

2. Az 1/2003 rendeletben a közösségi versenyjogi szabályok vállalkozások általi betartásának biztosítása érdekében reá ruházott hatáskörök gyakorlása során, és ezen rendelet 20. cikke alapján a Bizottság által hozott, helyszíni vizsgálatot elrendelő határozatnak az említett cikk (4) bekezdése és az ítélkezési gyakorlat értelmében bizonyos számú lényeges elemet magában foglaló indokolást kell tartalmaznia oly módon, hogy az érintett vállalkozások körében tervezett vizsgálat indokoltsága kitűnjék belőle, és hogy e vállalkozások számára lehetővé tegye együttműködési köteleességük mértékének megértését védelemhez való joguk megtartása mellett. A határozatnak meg kell jelölnie a vizsgálat tárgyát és célját, nyilvánvalóvá téve a feltételezett jogsértés lényegi elemeit, meg kell jelölnie a feltételezett érintett piacot, a feltételezett jogsértések jellegét, az arra vonatkozó magyarázatokat, hogy a helyszíni vizsgálattal érintett vállalkozás milyen módon érintett a jogsértésben, azt, hogy mit keres, és azokat az elemeket, amelyekre a helyszíni vizsgálatnak ki kell terjednie, a közösségi vizsgálókra ruhá-

zott hatásköröket, a helyszíni vizsgálat kezdetének időpontját, az 1/2003 rendelet 23. és 24. cikkében előírt büntetéseket, valamint azt a jogot, hogy a határozattal szemben keresetet lehet benyújtani az Elsőfokú Bírósághoz. A Bizottságnak azt is részletesen nyilvánvalóvá kell tennie, hogy olyan elemekkel és komoly tárgyi bizonyítékokkal rendelkezett, amelyek a versenyszabályoknak a helyszíni vizsgálattal érintett vállalkozás általi megszegésére utaltak.

Az ilyen határozat indokolása elégtelenségének értékelését létrejöttének körülményei összefüggésében kell értékelni.

(vö. 56–60., 105. pont)

3. Noha az 1/2003 rendelet együttműködést hoz létre a Bizottság és a nemzeti versenyhatóságok között, fenntartja a Bizottság döntő szerepét a jogsértések feltárása során. Különösen 11. cikkének (6) bekezdése mondja ki azt, hogy – az érintett nemzeti hatósággal történő egyeztető konzultáció mellett – a Bizottság megtartja a határozat elfogadására irányuló eljárás kezdeményezésére irányuló lehetőséget akkor is, ha egy nemzeti hatóság már eljár az ügyben. A rendelet így még kevésbé értelmezhető úgy, mint amely megtiltja a Bizottság számára, hogy 20. cikkének alkalmazásával helyszíni vizsgálatot rendeljen el, amely az

ügy érdemi elbírálásának csak előkészítő aktusát képezi, és amely nem jelenti az eljárásnak a fent hivatkozott 11. cikk (6) bekezdése szerinti hivatalos megindítását.

Másrészt az ilyen tilalom nem következik sem a versenyhatóságok hálózatán belüli együttműködésről szóló bizottsági közleményből, amely a versenyellenes magatartással érintett vállalkozások számára nem biztosít egyéni jogot arra, hogy az ügyet egy meghatározott hatóság folytassa le, sem a versenyhatóságok hálózatának működéséről szóló tanácsi és bizottsági közös nyilatkozatból, amely politikai jellegű, és nem hoz létre jogi értelemben vett jogokat, illetve kötelezettségeket, sem pedig az EK 5. cikkben meghatározott, és az EK-Szerződéshez csatolt, a szubszidiaritás és az arányosság elveinek alkalmazásáról szóló jegyzőkönyvben részletesen kifejtett szubszidiaritás elvéből, mivel ez utóbbi elv nem kérdőjelezi meg az EK-Szerződés által a Bizottságra ruházott hatásköröket, amelyek között megtalálható a versenyjogi szabályok alkalmazása és különösen a helyszíni vizsgálatok lefolytatására irányuló jog a feltételezett jogsértések esetleges valóságának megítélése céljából.

(vö. 79–83., 85., 88–89. pont)

4. Az arányosság elvének figyelembe vétele feltételezi, hogy – amikor a Bizottság az [EK] 81. és [EK] 82. cikkben meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló 1/2003 rendelet 20. cikke alapján úgy határoz, hogy helyszíni vizsgálatot folytat le – a tervezett intézkedések nem járnak aránytalan és elfogadhatatlan hátránnyal a szóban forgó vizsgálat által követett célhoz képest. Ezért a meghatalmazás alapján végzett, illetve a határozattal elrendelt vizsgálat között a Bizottság nem a helyzet különösen súlyos volta, kivételes sürgőssége vagy a teljes titoktartás kötelezettsége alapján választ, hanem az ügy sajátosságának figyelembevételével törekszik a megfelelő vizsgálat lefolytatására. Ezért ha valamely határozat kizárólag annak lehetővé tételére irányul, hogy a Bizottság összegyűjthesse a szerződés megsértése esetleges fennállásának megítéléséhez

szükséges adatokat, az nem sérti az arányosság elvét.

Alapvetően a Bizottság joga annak megítélése, hogy egy információ szükséges-e a versenyjogi szabályok megsértésének megállapításához, vagy sem, és abban az esetben is, ha már valószínűsítő körülmények, illetve jogsértésre utaló bizonyítékok rendelkezésre állnak, a Bizottság jogosult olyan kiegészítő információkat kérni, amelyek segítenek a jogsértés mértékének és tartalmának meghatározásában.

(vö. 118–119. pont)